

Downloaded via the EU tax law app / web

Začasna izdaja

SODBA SODIŠÇA (tretji senat)

z dne 27. februarja 2020(*)

„Predhodno odločanje – člen 49 PDEU – Svoboda ustanavljanja – Davčna zakonodaja – Davek od dohodkov pravnih oseb – Prenos sedeža dejanske uprave družbe v državo članico, ki ni država njene ustanovitve – Prenos davčnega rezidentstva v to drugo državo članico – Nacionalna ureditev, ki ne omogoča uveljavljanja davčne izgube, ki je bila ustvarjena v državi članici ustanovitve pred prenosom sedeža“

V zadevi C-405/18,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Nejvyšší správní soud (vrhovno upravno sodišče, češka republika) z odločbo z dne 31. maja 2018, ki je na Sodišče prispela 19. junija 2018, v postopku

AURES Holdings a.s.

proti

Odvolací finanční úředitelství,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi M. Vilaras, predsednik senata, S. Rodin, D. Šváby, sodnika, K. Jürimäe (poročevalka), sodnica, in N. Piçarra, sodnik,

generalna pravobranilka: J. Kokott,

sodna tajnica: C. Strömholm, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 12. junija 2019,

ob upoštevanju stališ?, ki so jih predložili:

- za AURES Holdings a.s. M. Olík, advokát,
- za češko vlado M. Smolek, J. Vlášil in O. Serdula, agenti,
- za nemško vlado najprej J. Möller, R. Kanitz in T. Henze, nato J. Möller in R. Kanitz, agenti,
- za špansko vlado S. Jiménez García, agent,
- za francosko vlado E. de Moustier in C. Mosser, agentki,
- za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, skupaj s P. Gentilijem, avvocato dello Stato,
- za nizozemsko vlado M. K. Bulterman, M. H. S. Gijzen in M. L. Noort, agentke,

- za švedsko vlado C. Meyer-Seitz, A. Falk, H. Shev, J. Lundberg in H. Eklinder, agentke,
 - za vlado Združenega kraljestva najprej R. Fadoju in F. Shibli, agenta, nato zadnjenavedeni skupaj z B. McGurkom, D. Yatesom in L. Ruxandu, barristers,
 - za Evropsko komisijo M. Salyková, N. Gossement, H. Støvlbæk in L. Malferrari, agenti,
- po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 17. oktobra 2019

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 49, 52 in 54 PDEU.

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo AURES Holdings a.s. in Odvolací finanční úřad (davčni direktorat za pritožbe, češka republika, v nadaljevanju: direktorat za pritožbe) v zvezi z zavrnitvijo zadnjenavedenega organa, da tej družbi dovoli odbitek davčne izgube, ki jo je ustvarila v državi članici, ki ni češka republika.

Pravni okvir

3 Člen 34 zakon št. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (zakon št. 586/1992 o davku od dohodkov) v različici, ki se uporablja za dejansko stanje v postopku v glavni stvari (v nadaljevanju: zakon o davku od dohodkov), naslovljen „Elementi, ki se lahko odbijejo od davčne osnove“, v odstavku 1 določa:

„Od davčne osnove je mogoče v celoti ali deloma odbiti davčno izgubo, ki je nastala in je bila ugotovljena v prejšnjem davnem obdobju ali njegovem delu, in sicer največ v petih davnih obdobjih, ki neposredno sledijo obdobju, za katero je bila davna izguba ugotovljena. [...]“

4 Člen 38n(1) in (2) tega zakona, naslovljen „Davčne izgube“, določa:

„1. Če so izdatki (stroški), prilagojeni v skladu s členom 23, višji od dohodkov, prilagojenih v skladu z istim členom, je ugotovljena razlika davna izguba.“

2. Davna izguba se obravnava podobno kot davek. Vendar se davna izguba, ki je nastala in bila ugotovljena pri družbi, ki je bila davna zavezanica in je prenehala brez likvidacije, razen izjem iz člena 23a(5)(b) in člena 23c(8)(b), ne prenese na njenega pravnega naslednika. Davna izguba ugotovi davna uprava. Za zmanjšanje davne izgube se uporablja smiselno enak postopek kot za povečanje davka. Za povečanje davne izgube velja smiselno enak postopek kot za davne olajšave. Znesek davne izgube se zaokroži navzgor.“

Spor o glavni stvari in vprašnji za predhodno odločanje

5 Družba AURES Holdings, nekdanja AAA Auto International a.s., je nasledila družbo AAA Auto Group NV (v nadaljevanju: skupaj: Aures), ki je bila ustanovljena na podlagi nizozemskega prava in katere statutarni sedež in sedež dejanske uprave sta bila na Nizozemskem, zaradi česar je bila nizozemska davna rezidentka.

6 Družba Aures je v poslovnem letu 2007 na Nizozemskem ustvarila izgubo v višini 2.792.187 EUR, ki jo je nizozemska davna uprava ugotovila na podlagi davne zakonodaje te države članice.

- 7 Družba Aures je 1. januarja 2008 v češki republiki ustanovila podružnico, ki je po češkem pravu stalna poslovna enota brez lastne pravne osebnosti te družbe in katere dejavnost je obdavčljiva v tej državi članici.
- 8 Družba Aures je 1. januarja 2009 sedež dejanske uprave prenesla z Nizozemske v češko republiko in, natančneje, na naslov navedene podružnice. Zaradi tega prenosa je družba Aures tudi svoje davčno rezidentstvo prenesla z Nizozemske v češko republiko z učinkom od tega datuma. Sedaj opravlja vse svoje dejavnosti prek te podružnice.
- 9 Vendar je družba Aures statutarni sedež in vpis v sodni register ohranila v Amsterdamu (Nizozemska). Tako glede njenih notranjih razmerij še naprej velja nizozemsko pravo.
- 10 Ob upoštevanju tega prenosa sedeža dejanske uprave in s tem davčnega rezidentstva je družba Aures češko davčno upravo zaprosila, da bi lahko od osnove davka od dohodkov pravnih oseb, ki ga je morala plačati za davčno leto 2012, odbila izgubo, ki jo je ustvarila na Nizozemskem v davčnem letu 2007.
- 11 Po postopku pojasnitve in ureditve, ki je bil uveden 19. marca 2014, je češka davčna uprava štela, da te izgube ni mogoče uveljavljati kot element, ki ga je mogoče odbiti od davčne osnove na podlagi člena 38n zakona o davku od dohodkov. Po mnenju te uprave se družba Aures kot češka davčna rezidentka za svoje svetovne dohodke obdavči v skladu s češko davčno zakonodajo. Vendar naj bi od davčne osnove lahko odbila le izgubo, ki izhaja iz gospodarske dejavnosti v češki republiki in je bila ugotovljena v skladu z določbami zakona o davku od dohodkov, ker naj ta zakon ne bi urejal odbitka davčne izgube v primeru spremembe davčnega rezidentstva in naj ne bi omogočal prenosa take izgube iz države članice, ki ni češka republika.
- 12 Zato je češka davčna uprava v odločbi o odmeri davka z dne 11. septembra 2014 davek od dohodkov pravnih oseb, ki ga mora družba Aures plačati za davčno leto 2012, odmerila, ne da bi od osnove tega davka odbila izgubo, nastalo v davčnem letu 2007.
- 13 Družba Aures je zoper to odločbo o odmeri davka vložila ugovor, ki ga je direktorat za pritožbe zavrnil, nato pa tožbo pri Městský soud v Praze (mestno sodišče v Pragi, češka republika), ki je bila prav tako zavrnjena.
- 14 Češka davčna uprava, direktorat za pritožbe in Městský soud v Praze (okrožno sodišče v Pragi) so na eni strani navedli, da razen v posebnih primerih, ki pa v obravnavani zadevi niso upoštevni, niti zakon o davku od dohodkov niti konvencija, ki sta jo 22. novembra 1974 sklenili češkoslovaška socialistična republika in Kraljevina Nizozemska za izogibanje dvojnemu obdavčevanju in preprečevanje davčnih utaj v zvezi z davki od dohodka in premoženja – v različici, ki je veljala 31. maja 2013 – ne dopuščata zmejnega prenosa davčne izgube ob prenosu sedeža dejanske uprave družbe. Splošne določbe iz členov 34 in 38n tega zakona naj ne bi omogočale odbitka izgube, ki ni bila ugotovljena v skladu s češko zakonodajo.

15 Na drugi strani so ta organa in to sodišče menili, da v nasprotju s trditvami družbe Aures nemožnost odbitka zadevne izgube ni v nasprotju s svobodo ustanavljanja. Po njihovem stališču se sodbe z dne 13. decembra 2005, Marks & Spencer (C-446/03, EU:C:2005:763), z dne 29. novembra 2011, National Grid Indus (C-371/10, EU:C:2011:785), in z dne 21. februarja 2013, A (C-123/11, EU:C:2013:84), na katere se je sklicevala družba Aures, nanašajo na položaje, ki so objektivno drugačni od položaja v postopku v glavni stvari. Direktorat za pritožbe je ob sklicevanju na sodbo z dne 15. maja 2008, Lidl Belgium (C-414/06, EU:C:2008:278), štel, da v postopku v glavni stvari obstaja resnična nevarnost dvojnega upoštevanja davčne izgube, nastale v davnem letu 2007.

16 Družba Aures je zoper odločbo Městský soud v Praze (mestno sodišče v Pragi) vložila kasacijsko pritožbo pri Nejvyšší správní soud (vrhovno upravno sodišče, češka republika).

17 Družba Aures pred tem sodiščem trdi, da omejni prenos njenega sedeža dejanske uprave spada v izvajanje svobode ustanavljanja in da to, da v češki republiki ne more odbiti izgube, nastale v davnem letu 2007, ki je na Nizozemskem ne more več uveljavljati, pomeni neupravičeno omejitev te svobode.

18 Navedeno sodišče poudarja, da zakon o davku od dohodkov družbi, ki je tako kot družba Aures iz druge države članice v češko republiko prenesla svoj sedež dejanske uprave, ne omogoča, da uveljavlja davčno izgubo, nastalo v tej državi. Prenos davčne izgube naj bi bil mogoč le v okviru omejenih transakcij, ki so posebej navedene v tem zakonu in ki v postopku v glavni stvari niso upoštevne.

19 Predložitveno sodišče meni, da je treba za rešitev spora o glavni stvari obravnavati trditve, ki se nanašajo na svobodo ustanavljanja.

20 V zvezi s tem naj bi bilo treba na eni strani ugotoviti, ali se ta svoboda uporablja za omejni prenos sedeža dejanske uprave družbe.

21 Na drugi strani naj bi bilo treba preučiti, ali je nacionalna ureditev, ki družbi ne omogoča, da bi v državi članici gostiteljici uveljavljala izgubo, ki jo je v matični državi članici ustvarila pred prenosom sedeža dejanske uprave v državo članico gostiteljico, združljiva z navedeno svobodo. Čeprav predložitveno sodišče poudarja, da podrožje neposrednih davkov na celoma ni harmonizirano in da so države članice na tem področju suverene, se sprašuje, ali ta svoboda pomeni, da mora biti prenos davčnega rezidentstva iz ene države članice v drugo davčno nevtralen.

22 V teh okoliščinah je Nejvyšší správní soud (vrhovno upravno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali je mogoče šteti, da pojem svobode ustanavljanja v smislu člena 49 [PDEU] obsega prenos sedeža uprave družbe iz ene države članice v drugo državo članico?

2. Če je tako, ali je v nasprotju s členi 49, 52 in 54 [PDEU], če nacionalna zakonodaja pravni osebi iz druge države članice ne dovoli, da ob prenosu svojega kraja poslovanja ali sedeža uprave v češko republiko uveljavlja davčno izgubo, ki je nastala v tej drugi državi članici?“

Vprašanji za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

23 Predložitveno sodišče želi s prvim vprašanjem v bistvu izvedeti, ali je treba člen 49 PDEU

razlagati tako, da se družba, ustanovljena po pravu ene države članice, ki sedež dejanske uprave prenese v drugo državo članico, ne da bi ta prenos vplival na njen status družbe, ustanovljene po pravu prve države članice, lahko sklicuje na ta člen, da bi v drugi državi članici izpodbijala zavrnitev prenosa izgub, ustvarjenih pred navedenim prenosom.

24 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da člen 49 PDEU v povezavi s členom 54 PDEU svobodo ustanavljanja zagotavlja družbam, ustanovljenim v skladu z zakonodajo posamezne države članice, ki imajo statutarni sedež, glavno upravo ali glavni kraj poslovanja v Evropski uniji.

25 Natančneje, Sodišče je že razsodilo, da se družba, ki je ustanovljena po pravu ene države članice in ki prenese sedež dejanske uprave v drugo državo članico – ne da bi ta prenos sedeža vplival na status te družbe kot družbe prve države članice – med drugim za izpodbijanje davčnih posledic tega prenosa v matični državi članici, lahko sklicuje na člen 49 PDEU (glej v tem smislu sodbo z dne 29. novembra 2011, *National Grid Indus*, C-371/10, EU:C:2011:785, točka 33).

26 Prav tako se lahko taka družba v takih okoliščinah sklicuje na člen 49 PDEU, da bi izpodbijala davčno obravnavanje, ki ga zanjo uporablja država članica, v katero prenese sedež dejanske uprave. Zemeljni prenos tega sedeža zato spada na področje uporabe tega člena.

27 Kakršna koli drugačna razlaga bi bila namreč v nasprotju z določbami prava Unije glede svobode ustanavljanja, katerih namen je med drugim zagotoviti nacionalno obravnavo v državi članici gostiteljici (glej v tem smislu sodbi z dne 11. marca 2004, *Lasteyrie du Saillant*, C-9/02, EU:C:2004:138, točka 42, in z dne 12. junija 2018, *Bevola in Jens W. Trock*, C-650/16, EU:C:2018:424, točka 16).

28 Glede na zgornje preudarke je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 49 PDEU razlagati tako, da se družba, ustanovljena po pravu ene države članice, ki sedež dejanske uprave prenese v drugo državo članico, ne da bi ta prenos vplival na njen status družbe, ustanovljene po pravu prve države članice, lahko sklicuje na ta člen, da bi v drugi državi članici izpodbijala zavrnitev prenosa izgub, ustvarjenih pred navedenim prenosom.

Drugo vprašanje

29 Predložitveno sodišče želi z drugim vprašanjem v bistvu izvedeti, ali je treba člen 49 PDEU razlagati tako, da nasprotuje ureditvi države članice, ki izključuje možnost, da družba, ki je sedež dejanske uprave in s tem davčno rezidentstvo prenesla v to državo članico, uveljavlja davčno izgubo, ki jo je pred tem prenosom ustvarila v drugi državi članici, v kateri ohranja svoj statutarni sedež.

30 Svoboda ustanavljanja, ki je s členom 49 PDEU priznana državljanom Unije, na podlagi člena 54 PDEU za družbe, ustanovljene v skladu z zakonodajo posamezne države članice, ki imajo statutarni sedež, glavno upravo ali glavni kraj poslovanja v Uniji, vključuje pravico opravljanja dejavnosti v drugi državi članici prek hčerinske družbe, podružnice ali zastopstva.

31 Kot je bilo opozorjeno v točki 27 te sodbe, je namen določb prava Unije v zvezi s svobodo ustanavljanja med drugim zagotoviti nacionalno obravnavo v državi članici gostiteljici.

32 Nasprotno pa Pogodba družbi, ki spada na področje uporabe člena 54 PDEU, ne zagotavlja, da prenos sedeža dejanske uprave iz ene države članice v drugo ne bo vplival na obdavčitev. Ob upoštevanju razlik med ureditvami držav članic na tem področju je tak prenos za družbo, odvisno od posameznega primera, z davnega vidika lahko bolj ali manj ugoden. Svobode ustanavljanja torej ni mogoče razumeti tako, da je država članica dolžna prilagajati svoja davna pravila tistim v drugi državi članici, da bi se v vseh položajih zagotovila obdavčitev, ki odpravlja

vsakršno neenakost, ki izhaja iz nacionalnih davčnih ureditev (sodba z dne 29. novembra 2011, National Grid Indus, C-371/10, EU:C:2011:785, točka 62 in navedena sodna praksa).

33 V obravnavanem primeru je treba poudariti, da možnost, ki jo pravo države članice daje družbi rezidentki, da uveljavlja izgubo, ki jo je v danem davčnem obdobju ustvarila v tej državi članici, da bi se ta izguba odbila od obdavčljivega dobička, ki ga je ta družba ustvarila v poznejših davčnih obdobjih, pomeni davčno ugodnost.

34 To, da ta ugodnost ne velja za izgubo, ki jo je družba, ki je rezidentka ene države članice, vendar je bila ustanovljena na podlagi prava druge države članice, ustvarila v tej drugi državi članici v davčnem obdobju, v katerem je bila njena rezidentka, medtem ko je ta ugodnost priznana družbi, ki je rezidentka prve države članice in je v istem obdobju izgubo ustvarila v tej državi članici, pomeni različno davčno obravnavanje.

35 Zaradi tega različnega obravnavanja bi lahko bila družba, ustanovljena na podlagi prava ene države članice, odvrnjena od prenosa sedeža dejanske uprave v drugo državo članico, da bi tam opravljala svojo gospodarsko dejavnost.

36 Tako različno obravnavanje, ki izhaja iz davčne zakonodaje ene države članice in ki škoduje družbam, ki uresničujejo pravico do ustanavljanja, je dopustno, le če se nanaša na položaje, ki med seboj niso objektivno primerljivi, ali če je upravičeno z nujnim razlogom v splošnem interesu (sodbi z dne 17. julija 2014, Nordea Bank Danmark, C-48/13, EU:C:2014:2087, točka 23, in z dne 17. decembra 2015, Timac Agro Deutschland, C-388/14, EU:C:2015:829, točka 26).

37 V zvezi s prvim primerom iz prejšnje točke te sodbe je treba spomniti, da je treba primerljivost mejnega položaja z notranjim položajem v skladu s sodno prakso Sodišča preučiti ob upoštevanju cilja zadevnih nacionalnih določb (sodba z dne 12. junija 2018, Bevola in Jens W. Trock, C-650/16, EU:C:2018:424, točka 32 in navedena sodna praksa).

38 V obravnavanem primeru je iz elementov spisa, ki je na voljo Sodišču, in ob pridržku preveritve, ki jo opravi predložitveno sodišče, razvidno, da je namen evške zakonodaje z določitvijo, da družba v državi članici, katere rezidentka zdaj je, ne more uveljavljati izgub, nastalih v davčnem obdobju, v katerem je bila davčna rezidentka druge države članice, v bistvu ohraniti porazdelitev davčne pristojnosti med državami članicami in preprečiti tveganje dvojnega odbitka izgub.

39 Glede ukrepa, s katerim se uresničujejo taki cilji, je treba ugotoviti, da družba rezidentka države članice, ki je izgubo ustvarila v tej državi, in družba, ki je sedež dejanske uprave in s tem davčno rezidentstvo v to državo članico prenesla po tem, ko je ustvarila izgubo v davčnem obdobju, v katerem je bila davčna rezidentka druge države članice, ne da bi bila prisotna v prvi državi članici, na celoma nista v primerljivem položaju.

40 Za položaj družbe, ki opravi tak prenos, namreč zaporedoma velja davčna pristojnost dveh držav članic, in sicer, prvič, države članice izvora za davčno obdobje, v katerem je bila izguba ustvarjena, in drugič, države članice gostiteljice za davčno obdobje, v katerem ta družba zahteva odbitek te izgube.

41 Iz tega izhaja, da ob neobstoju davčne pristojnosti države članice gostiteljice za davčno obdobje, v katerem je zadevna izguba nastala, položaj družbe, ki je prenesla davčno rezidentstvo v to državo članico in nato tam uveljavljala izgubo, ki jo je predhodno ustvarila v drugi državi članici, ni primerljiv s položajem družbe, katere rezultati so za davčno obdobje, v katerem je ustvarila izgubo, spadali v davčno pristojnost prve države članice (glej po analogiji sodbo z dne 17. decembra 2015, Timac Agro Deutschland, C-388/14, EU:C:2015:829, točka 65).

42 Poleg tega to, da družba, ki je svoje davčno rezidentstvo iz ene države članice prenesla v drugo, zaporedno spada v davčno pristojnost dveh držav članic, povzroča povečano tveganje dvojnega upoštevanja izgube, saj bi lahko taka družba pri organih teh dveh držav članic uveljavljala isto izgubo.

43 Vendar sta vlada Združenega kraljestva in Evropska komisija v stališčih, ki sta jih predložili Sodišču, v bistvu navedli, da je v skladu s sodno prakso, ki izhaja iz sodbe z dne 12. junija 2018, Bevola in Jens W. Trock (C-650/16, EU:C:2018:424, točka 38), primerljivost položajev odvisna od dokončnosti izgube iz postopka v glavni stvari.

44 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je Sodišče razsodilo, da se glede na cilj preprečevanja dvojnega odbitka izgube v zvezi z izgubami, ki jih je mogoče pripisati stalni poslovni enoti nerezidentki, ki je prenehala poslovati in katere izgub ni bilo in ni mogoče odbiti od njenega obdavčljivega dobička v državi članici, v kateri je poslovala, položaj družbe rezidentke, ki ima tako poslovno enoto, ne razlikuje od položaja družbe rezidentke, ki ima stalno poslovno enoto rezidentko, čeprav položaja teh dveh družb na celoma nista primerljiva (glej v tem smislu sodbo z dne 12. junija 2018, Bevola in Jens W. Trock, C-650/16, EU:C:2018:424, točki 37 in 38).

45 Vendar takega pristopa ni mogoče sprejeti glede družbe, ki želi po tem, ko je sedež dejanske uprave in s tem davčno rezidentstvo iz države članice, v kateri ima statutarni sedež, prenesla v drugo državo članico, odbiti izgubo, ki jo je v prvi državi članici ustvarila v davčnem obdobju, v katerem je ta država izvajala svojo izključno davčno pristojnost v zvezi s to družbo.

46 Namreč, prvič, kot je generalna pravobranilka navedla v točkah 56 in 57 sklepnih predlogov, je bila sodna praksa, navedena v točki 44 te sodbe, razvita v drugačnih okoliščinah, kot so tiste iz postopka v glavni stvari.

47 Ta sodna praksa se tako nanaša na to, da bi družba rezidentka morebiti upoštevala izgubo, ki jo je ustvarila stalna poslovna enota nerezidentka.

48 Navedena sodna praksa torej obravnava položaj, za katerega je znano, da sta družba, ki želi od svoje davčne osnove odbiti izgubo svoje stalne poslovne enote nerezidentke, in ta stalna poslovna enota v istem davčnem obdobju v dveh različnih državah članicah.

49 Iz predstavitve časovnega zaporedja upoštevanih dejstev iz spora o glavni stvari, ki jo je podalo predložitveno sodišče, pa je razvidno, da je družba Aures izgubo ustvarila leta 2007 na Nizozemskem, in sicer v davčnem obdobju, v katerem sta bila njen statutarni sedež in sedež dejanske uprave v tej državi članici ter v češki republiki še ni ustvarila stalne poslovne enote.

50 Drugič, kot je generalna pravobranilka navedla v točkah 72 in 73 sklepnih predlogov, prenos rešitve iz sodbe z dne 12. junija 2018, Bevola in Jens W. Trock (C-650/16, EU:C:2018:424, točka 38), na primer, naveden v točki 45 te sodbe, prav tako ne bi bil združljiv s sodno prakso Sodišča na področju izstopnih davkov.

51 V zvezi s tem je namreč Sodišče v bistvu razsodilo, da člen 49 PDEU ne nasprotuje

možnosti, da mati?na država ?lanica družbe, ki je bila ustanovljena na podlagi prava te države ?lanice in je sedež dejanske uprave prenesla v drugo državo ?lanico, obdav?i nerealizirani kapitalski dobi?ek, ki se nanaša na sredstva družbe (glej v tem smislu sodbo z dne 29. novembra 2011, National Grid Indus, C?371/10, EU:C:2011:785, to?ki 59 in 64).

52 Državi ?lanici, v katero družba prenese sedež dejanske uprave, tudi ni treba upoštevati izgube, ustvarjene pred tem prenosom, ki se nanaša na dav?na obdobja, za katera ta država ?lanica ni imela dav?ne pristojnosti glede te družbe.

53 Zato družbe rezidentke, ki so izgubo ustvarile v navedeni državi ?lanici, in družbe, ki so svoje dav?no rezidentstvo prenesle v to državo ?lanico in izgubo ustvarile v drugi državi ?lanici v dav?nem obdobju, v katerem je bilo njihovo dav?no rezidentstvo v zadnjenaavedeni državi ?lanici, niso v primerljivem položaju glede na cilja ohranitve delitve dav?ne pristojnosti med državami ?lanicami in prepre?evanja dvojnega odbitka izgub.

54 Glede na zgoraj navedeno je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba ?len 49 PDEU razlagati tako, da ne nasprotuje ureditvi države ?lanice, ki izklju?uje možnost, da družba, ki je sedež dejanske uprave in s tem dav?no rezidentstvo prenesla v to državo ?lanico, uveljavlja dav?no izgubo, ki jo je pred tem prenosom ustvarila v drugi državi ?lanici, v kateri ohranja svoj statutarni sedež.

Stroški

55 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiš?em, to odlo?i o stroških. Stroški za predložitev stališ? Sodiš?u, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodiš?e (?etrtri senat) razsodilo:

1. **?len 49 PDEU je treba razlagati tako, da se družba, ustanovljena po pravu ene države ?lanice, ki sedež dejanske uprave prenese v drugo državo ?lanico, ne da bi ta prenos vplival na njen status družbe, ustanovljene po pravu prve države ?lanice, lahko sklicuje na ta ?len, da bi v drugi državi ?lanici izpodbijala zavrnitev prenosa izgub, ustvarjenih pred navedenim prenosom.**

2. **?len 49 PDEU je treba razlagati tako, da ne nasprotuje ureditvi države ?lanice, ki izklju?uje možnost, da družba, ki je sedež dejanske uprave in s tem dav?no rezidentstvo prenesla v to državo ?lanico, uveljavlja dav?no izgubo, ki jo je pred tem prenosom ustvarila v drugi državi ?lanici, v kateri ohranja svoj statutarni sedež.**

Podpisi

* Jezik postopka: ?eš?ina.